

# Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

## ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

**Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν**

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλιμπερ καὶ «Κατίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσιν ἀποστελλοῦν γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. Ἡ ἀπόρριψις τῆς αἰτήσεως τῆς δος Chauvin. Αἱ Ῥωμαῖαι λόγια καὶ δικηγόροι. — Ἡ ἑλληνικὴ ποίησις ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Ὁ Χρηστόπουλος καὶ ὁ Βηλαρᾶς. — Αἱ Σιωπηλαὶ Ἀδελφαὶ (ὑπὸ κ. Ἰσαβέλλας Ψύχα). — Ἀγγελικὴ Πάλλη Βαρθολομαίου Γ'. — Ὁ Κορρέγιος καὶ τὸ ἔργον του. Γ'. (Κατὰ τὴν Μαργαρίταν Ἀλθάνα Μηλιάτη). — Θεραπεία τῶν ξεπαγιασμάτων. — Συναγααί. — Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

## ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου φίλη,

Λοιπὸν ἡ αἴτησις τῆς δος de Chauvin ἀπερρίφθη. Ὁ Παρισινὸς Ἄρειος Πάγος ἐξέδωκε τὸ νεο του, τὸ ὅποσον λέγει πολλά, χωρὶς νὰ λέγη τίποτε. Τὸ συμπέρασμα, τὸ ἐξαγόμενον ἕλης αὐτῆς τῆς δικολογικῆς φρασεολογίας δύναται νὰ συνοψισθῆ εἰς τοῦτο. Ὅτι οἱ ἀνώτατοι τῆς Γαλλίας δικαστικοὶ λειτουργοὶ διυλίζουν τὸν κώνωπα, ὅταν πρόκειται νὰ ἀπενείμουν πραγματικὴν δικαιοσύνην, καὶ καταπίνουν τὸν κάμιλον, ὅταν πρόκειται νὰ διαπραχθῶν ἀδικίαν.

Ἡ δεσποινὶς de Chauvin θὰ φυλάξῃ τὸ δίπλωμά της, τὸ δικηγορικόν, ὡς τὸ ἔπραξε καὶ ἡ δεσποινὶς Ποπελέν ἐκ Βελγίου, διότι ὁ νόμος ὁμιλεῖ περὶ ἐπαγγελματικῶν δικαιωμάτων μόνον τῶν πολιτῶν καὶ ὄχι καὶ τῶν πολιτῶν. Ἀλλὰ ὁ νόμος βέβαια δὲν θὰ ποιῆται διάκρισιν τῶν ἐπαγγελματῶν τούτων, δὲν θὰ ἀνγκυρωθῆ μόνον ὡς ἐπαγγέλματα, ἀρμολοζόντα εἰς τὰς γυναῖκας τὰ χειρωνακτικὰ, ἢ ὠρισμένων μόνον ἐπιστημῶν ὡς τὸ τῆς ἱατροῦ καὶ τῆς παιδαγωγοῦ, κατὰ συνέπειαν ἐφ' ὅσον τὰ γαλλικὰ ἐργαστάσια βρῆθον γυναικῶν, ἐργαζομένων εἰς τὰ ἐξαντλητικώτερα ἔργα δέκα τέσσαρας ὥρας ἐπὶ τῶν εἴκοσι τεσσάρων, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἱατροὶ καὶ παιδαγωγοὶ γυναῖκες, δικαιοῦμενα νὰ ἐξασκοῦν τὴν ἐπι-

στήμην των ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ, ἡ δικαιολογία τοῦ ἀνωτάτου ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου ἀποτελεῖ ἀσεβῆ ἐμπαιγμὸν, καταισχύνοντα αὐτοὺς τοὺς δικαστὰς, αὐτοὺς τοὺς ἀνωτάτους λειτουργοὺς τῆς Θέμιδος.

Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἀποφανθῶ ἐδῶ, ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ συζητήσω, ἐὰν τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ἀρμολογῆ εἰς τὰς γυναῖκας. Τὸ ἀνώτατον γαλλικὸν Δικαστήριον δὲν ἐκλήθη, ἵνα ἀποφανθῆ περὶ αὐτοῦ. Ἐὰν μάλιστα θέλῃς τὴν γνώμην μου, ἡ μόνη ἐπιστήμη, τὴν ὁποῖαν δὲν ἀγαπῶ καὶ ἀνὰ τοὺς δαιδαλώδεις δρόμους τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἤθελα ἐπ' οὐδενὶ ἔρω νὰ ἴδω τὴν γυναῖκα περιπλανωμένην, εἶναι ἡ νομικὴ. Ἄν καὶ εἶναι ἡ ὑπερτάτη τῶν ἠθικῶν ἐπιστημῶν, ἂν καὶ κρατῆ εἰς τὰς χεῖράς της τὰ ἡνία, δι' ὧν ὀδηγεῖται ἡ ἀνθρωπότης ἔλη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, ἂν καὶ ἀνοίγῃ στάδιον εὐρύ, τὸ εὐρύτερον ἴσως πάσης ἄλλης ἐπιστήμης εἰς τοὺς ἐπιδιδομένους εἰς τὴν μελέτην της, εἶναι ἕως καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐπιδεκτικὴ καταστρατηγήσεως τῆς ἀληθείας, εἶναι καὶ ἡ μᾶλλον ἐλαστικὴ, καὶ ἡ μᾶλλον εὐκόλως ἄγουσα εἰς τὸν κατήφορον τοῦ ψεύδους καὶ τῆς διαφθορᾶς, ἡ παρσύρουσα ἀνεπαισθήτως καὶ διαστρέφουσα ἀσυνειδήτως σχεδὸν τοὺς εὐθυτέρους χαρακτῆρας, καὶ ἀποπλανῶσα τὰς ἀγνοτέρας τῶν συνειδήσεων.

Ἰδοὺ διατὶ δὲν μοῦ ἤρσκε νὰ ἴδω τὰς γυναῖκας διατρεχούσας τὸν κίνδυνον νὰ παρσυρθοῦν εἰς τὸν κατήφορον αὐτόν, διότι ὁ συναγωνισμὸς μετὰ τῶν ἀνδρῶν, ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς θὰ ὑπέβαλεν ἴσως καὶ αὐτὰς εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην ὑποχρέωσιν. Τὴν γυναῖκα τὴν θέλω μετέχουσαν, — ὅταν εἶναι προικισμένη μετὰ ἀνάλογα πνευματικὰ ἐφόδια καὶ ἠθικὰ προσόντα — τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ βίου, τῆς ὑπερτάτης ἐπιστημονικῆς δράσεως, ὄχι ἀπλῶς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ κερδίσῃ ἀξιοπρεπῶς τὴν ζωὴν της καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῇ στάδιον ἀσφαλὲς καὶ ἔντιμον καὶ ἐξευγενιστικόν, ἀλλ' ἰδίᾳ

ἵνα φέρη εἰς τὸν κύκλον τῶν συναδέλφων τῆς ἀνδρῶν τὰ στοιχεῖα τῆς ἀβρότητας, τῆς λεπτότητας, τῆς συμπαθείας, ἅτινα εἶναι συμφέστερα πρὸς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀγωγήν τῆς, πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς καὶ δι' ὧν θὰ ἐπιτευχθῆ ἡ τόσον ποθητὴ, ἡ τόσον ἀναγκαῖα κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ἀναζύμωσις, ἡ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀδελφότητος.

Λοιπὸν ἡ μόνη ἐπιστήμη, ἡ ἀποκλείουσα τὴν πιθανότητα τοῦ κατορθωτοῦ τῆς τοιαύτης ἠθικῆς ἐπιδράσεως τῆς γυναικὸς ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς τῆς σήμερον, εἶναι ἡ νομικὴ. Ὁ συναγωνισμὸς εἰς τὸν κλάδον τοῦτον εἶναι πολὺ μέγας, αἱ καταχρήσεις καὶ τὸ ψεῦδος ἀποτελοῦν σχεδὸν τὸν ἐπικεντρώτερον τρόπον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ βωμοῦ καὶ τῶν ἱερῶν τῆς Θεμίδος. Ἡ γυνὴ ἡ ἄπειρος, ἡ ἀδάξῃς ὄλων αὐτῶν τῶν δικονομικῶν ἀθλιότητων, δὲν δύναται ἢ νὰ ναυαγήσῃ, ἢ νὰ ἀποτύχῃ εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτά τῆς βήμακα. Ἄς περιορισθῆ λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰς ἐπιστήμας, αἱ ὁποῖαι δὲν παρουσιάζουν τόσους κινδύνους, τόσους σκοπέλους, τόσους ἠθικοὺς καταποντισμούς, ἅς κερδίσῃ ἕδρα εἰς αὐτάς, ἅς κατορθώσῃ νὰ καταστήσῃ ἐπαισθητὴν τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασίν τῆς καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου ἵσως κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ τὴν θέσιν, ἣτις τῇ ἀρμόζει καὶ δι' ἣν ἐκλήθη καὶ εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ἐπιστήμης.

Ἐὰν ἄλλως συμβῆ, ἡ δικηγόρος τῆς σήμερον διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ συνεχίσῃ τὴν ἱστορίαν τῶν δικηγόρων γυναικῶν τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, τῆς διασήμερος ἐκείνης Ἀφρηνίας, τῆς συζύγου Ρωμαίου γεροῦσιαστοῦ, τῆς ὁποίας τὰς ἀτελεσιτέτους ἀγορεύσεις εἰς τὸ ρωμαϊκὸν Forum ὁ Βαλέριος Μάξιμος συγκρίνει πρὸς τὰς ὑλακὰς σκύλλων καὶ τῆς ὁποίας ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς μόνον τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου σημειώνει — 48 π. X. — λέγων ὅτι ἡ ἱστορία μᾶλλον τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοιοῦτων γυναικῶν ὡς χαρμόσυνον πρέπει νὰ σημειώσῃ ἢ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τῶν. Αὐτὴ εἶναι, φίλη μου, ἡ ταπεινὴ μου γνώμη ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ἡ ὁποία ὅμως δὲν δικαιολογεῖ τὴν νομικὴν ἀπόφασιν καὶ τὰ ἀπειροπληθῆ ἐπειδὴ τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ Δικαστηρίου τῶν Παρισίων.

#### Δικηγόροι καὶ λόγια Ρωμαῖαι

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος τὸ φέρει, ἅς ἐξετάσωμεν ὀλίγον τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν σελίδα τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν αἱ Ρωμαῖαι δέσπονται ἐδικαιοῦντο νὰ περιβάλλωνται τὴν τήβεννον τοῦ δικηγόρου καὶ νὰ ἀναλαμβάνουν τὴν ὑπεράσπισιν ἢ τῶν ἰδίων ἢ καὶ ξένων συμφερόντων.

Ὁ τελευταῖος π. X. αἰὼν καταλέγει εἰς τὰς ἱστορικοὺς δέλτους τοῦ τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον, ἐὰν δὲ ἡ γυνὴ δικηγόρος ἀπεδοκιμάσθῃ καὶ ἐξητυλισθῇ τόσον ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἀφρηνίας, ἡ γυνὴ δικηγόρος ἐτιμήθη καὶ ἐξυμνήθη ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ὁρτενσίας, ἣτις μόνη μεταξὺ τῶν συναδέλφων τῆς ἀνδρῶν ἀπετόλμησε καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἀκόμη νὰ δικαιοσύνη, συνηγοροῦσα ὑπὲρ τοῦ ἀδικουμένου φύλου τῆς.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας τριανδρίας τῆς Ρώμης ἐπεβλήθη εἰς τὰς Ρωμαῖκας δεσποῖνας φόρος καταθλιπτικὸς καὶ καταστρεπτικὸς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῶν προγραφῶν καὶ τῶν

αἰματηρῶν ἐκδικήσεων, οὐδεὶς ἀνὴρ, οὐδεὶς σύζυγος ἐτόλμησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν γυναικῶν. Ἐν ὀνόματι λοιπὸν τῆς Ρωμαίας ματρῶνας ἡ Ὁρτενσία, ἡ θυγάτηρ τοῦ διασήμερος Ὁρτενσίου, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ Forum, καὶ διὰ ρητορικῶν ἀριστουργημάτων ἐκέρδησε τὴν ὑπόθεσιν. Φαίνεται, λέγει ὁ ἱστορικός Quintilien, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ πατρὸς εἶχε πετάξῃ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀγορεύσεως εἰς τὰ στήθη τῆς θυγατρὸς του, τῆς ὁποίας ἡ ἀγορεύσις ὄχι μόνον ἀνεγινώσκετο ἐπὶ πολὺ εἰς τιμὴν τοῦ γυναικείου φύλου, ἀλλ' ἰδίᾳ ὡς ρητορικὸν ἀριστοῦργημα, ἐξ οὗ σύγχρονοὶ τε καὶ μεταγενέστεροι πολλαχῶς ἐφωτίζοντο.

Ἄλλος ὅμως ἱστορικός ὁ Saint Sidoine Apollinaire ἰσχυρίζεται, ὅτι τὸ ρητορικὸν δῶρον ἡ Ὁρτενσία ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς Marcia, ἡ ὁποία ἐρύθησε καὶ τὸν σύζυγόν τῆς εἰς τὰ μυστήρια τῆς τέχνης.

Ἐν γένει ἡ δικηγορικὴ ἱκανότης τῶν γυναικῶν τῶν χρόνων ἐκείνων ἀναγνωρίζεται παρ' ὄλων. Ὁ Juvenal μάλιστα ἀριθμεῖ τὴν ὑπεροχὴν ταύτην μεταξὺ τῶν σπουδαιοτέρων ἐλαττωμάτων τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς του. Αὐτὰς καὶ τὰς σχολαστικὰς, τὰς δοκησιόφους, τὸν τύπον αὐτὸν τὸν ἀπαίσιον καὶ μισητὸν ἀπαθανατίζει ὁ ρωμαῖος σατυρικὸς ποιητὴς μεθ' ὅσης ἐπιτυχίας καὶ ὁ Μολιέρου, δίδων εἰκόνα γυναικὸς, ἡ ὁποία προσκεκλημένη εἰς γεῦμα, ἀντὶ νὰ τρώγῃ, κρίνει, συγκρίνει, καταδικάζει τοὺς ποιητάς. Δὲν ὀμιλεῖ, δὲν συζητεῖ ἀγορεύει.

Πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς φρασεολογίας τῆς ὁ παρακαθήμενος αὐτῇ διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς σιγῆς, ὁ δικηγόρος ἐπίσης καὶ παρ' αὐτοὺς ὄλοι οἱ συνδαιτυμόνες.

Ἡ γυνὴ ἡ γινώσκουσα καὶ λαλοῦσα τὰς νεκρὰς γλώσσας, ἡ ἀνυπόφορος γραμματίστρια εἶναι τύποι τοὺς ὁποίους ἤθελε τις πιστεύσει ὅτι ὁ Μολιέρου ἔδανείσθη ἀπὸ τὸν Ρωμαῖον ποιητὴν, ἐὰν δὲν ἦτο γνωστὸν ὅτι πρῶτότυπα τοιαῦτα ἐπόζαζαν καὶ πρὸ τοῦ εὐφροῦς Γαλάτου καὶ ὅτι εἰς ὄλους τοὺς λαοὺς, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ ἰδικῆς μας, εὐρίσκονται πάντοτε, ἔστω καὶ σποραδικῶς, τοιαῦτα εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ χρωστῆρος παντὸς τοῦ καλλιτέχνη.

#### ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ὅπως μία καλὴ συναυλία ἀνακουφίζει τὴν ψυχὴν μας καὶ μᾶς διαθέτει εὐχαρίστως δι' ἡμέρας ὅλας, οὕτω καὶ μία ποιητικὴ μελέτη, ἀνχνισκομένη δημοσίᾳ καὶ χαρακτηρίζουσα ὀρισμένην ἐθνικὴν ἢ κοινωνικὴν ἐξέλιξιν, ἀποτελεῖ τὴν τερπνοτέραν καὶ ἐπαγωγότεραν ψυχαγωγίαν, ἣν δύναται νὰ ποθῆσῃ ἄνθρωπος ἀνεπτυγμένος.

Εἰς τοιαύτην ἀπόλαυσιν συνεχᾶζει τὸ ἀθηναῖκόν κοινὸν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὁ συμπαθέστατος ποιητὴς τῶν «Ματιῶν τῆς Ψυχῆς», ὁ βαθὺς ὄνειροπόλος, ὁ λαξευτὴς καλλιτεχνικῶν τοῦ ἐμμέτρου λόγου ἀριστουργημάτων κ. Κωστῆς Παλαμᾶς. Συνεχίζων τὰς μελέτας του περὶ ἑλληνικῆς ποιήσεως, ἅς εἶχε διακόψῃ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ἕνεκα τῶν ἐκτάκτων ἡμῶν ἐθνικῶν περιστάσεων, ὁ κ. Παλαμᾶς περιέλαβεν εἰς τὴν προχθεσινὴν μελέτην του τὴν Κρητικὴν δημοτικὴν ποίησιν καὶ στιχοῦργίαν, ἣς πολλὰς μὲν ἀνεγνώρισεν ἄλλειψεις, ἀλλὰ καὶ μέγχα ἐπίσης ἀνομολογεῖ προτέρη καὶ τὸ

τῆς δυνάμεως, τοῦ σθένους, τῆς σφριγηλῆς ζωῆς, ἣν αὐτὴ ἀποπνέει, ὡς ὁ βίος καὶ αἱ πράξεις αὐταὶ τοῦ ἀδαμάστου λαοῦ τῆς Κρήτης.

Μετὰ τοὺς Κρητικοὺς καὶ ὡσεὶ ἵνα ἡ ἀντίθεσις καταστῇ μᾶλλον αἰσθητὴ, ὁ κ. Παλαμᾶς παραλαμβάνει τοὺς στιχοπλόκους τῶν Βυζαντινῶν χρόνων καὶ μὲ θετικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον οὔτε ὑποπεύει καὶ τις, ὑπὸ τὸ πρῶτον καὶ γλυκὺ τῆς φυσιογνωμίας του καὶ μὲ τὴν λεπτὴν εἰρωνείαν τῆς φράσεως καὶ τοῦ ὕφους τῆς ἀπαγγελίας του, ἀνατέμνει τοὺς ἀνουσίους στίχους τῶν καὶ παρουσιάζει αὐτοὺς ὑπὸ τὴν οἰκτροτέραν μορφήν τοῦ σχολαστικισμοῦ καὶ τοῦ γελοίου, προκαλῶν τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα τῶν ἀκροατῶν του.

Ὡ! ἂν οἱ ἐπευφημούμενοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς λέγει ὁ κ. Παλαμᾶς, ποιηταὶ οὗτοι, οἱ ἱερομόναχοι καὶ λόγιοι καὶ δημοδιδάσκαλοι, ἠδύνατο νὰ παρυσίσκωνται νοερώς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ», κατὰ τὸ ἀνάγνωσμά του, πόσους κερανοῦς—ἐμμέτρους ἴσως—θὰ ἐξέπεμπον κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεωτέρου συναδέλφου των, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ χαρακτηρίσουν ὡς ἀφιλόμουσον, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀποδοκιμάζει τὸ ἀνάλατον καὶ νεουσιασμένον σύστημα των.

Ἄλλὰ ἀπὸ τὸ σκότος ἐκεῖνο τῶν Βυζαντινῶν σχολαστικότητων, καὶ ἀπὸ τὴν ἀπελιπιστικὴν ἐκείνην περίοδον τοῦ λογιωτατισμοῦ μᾶς σφίξει ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χρηστοπούλου καὶ Βηλαρᾶ, τῶν δύο προδρόμων ὑγιστέρως καὶ ἀληθοῦς ποιήσεως, περὶ ὧν ὁ κ. Παλαμᾶς εἶπε περιληπτικῶς τὰ ἐξῆς :

#### ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΒΗΛΑΡΑΣ

Ἐν συνόλῳ ἡ ποίησις, ἡ συγκινοῦσα καὶ θέλγουσα πρὸ ἑκατὸν καὶ διακοσίων χρόνων τὴν δούλην πατρίδα ἦτο ὡς χῶρος περιτειχισμένος. Μέσα εἰς αὐτὸν ἀραιὰ νανοειδῆ δεινδρύλλια καὶ θάμνοι ἀκανθόσπαρτοι φυτρῶνον. Μέσα εἰς αὐτὸν δὲν προχύνεται ὡς χεῖμαρρος τὸ ἠλιακὸν φῶς διὰ νὰ χρυσώσῃ καὶ νὰ ζωογονήσῃ τὰ πάντα· μέσα εἰς αὐτὸν δὲν ἀπλώνονται αἱ παχέαι σκιαί, ἡ γεννήματα τῶν πυκνοφύλλων καὶ ὑψικρόφων δένδρων. Οἱ βαθεῖς ἀπέραντοι ὀρίζοντες τῆς ιδέας εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶναι ἀγνωστοὶ καὶ τὸ ἀσθημα, ἀντὶ νὰ εἶνε ὡς πλοῦσια καὶ ἀκόλαστος βλάστησις, μόλις καλύπτει τὴν γῆν δι' ὠχροπρασίνου χόρτου.

Δύο μόνον ποιηταὶ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐμφανίζομενοι, δοκιμάζουν νὰ σπεύρουν μέσα εἰς τὸν λαχανόκηπον καὶ ὀλίγα ἀνθη ζητοῦν νὰ χαράξουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ, συμμετρικώτερον ἅπως, μερικὸς δρομίσκος. Ὁ μανδρότοιχος κρύπτει ἀκόμη τὸν ὀρίζοντα, ὁ χῶρος δὲν ἐπαρκεῖ· ἀλλ' ἰδοὺ αἰσθανόμεθα ὅτι πλήττει εὐαρέστως τὴν ὄσφρησιν καὶ εἰς εὐωδίᾳ ἐντυπώνεται καὶ εἰς τὴν ὄρασιν, ὡς ἀρχὴ μορφῆς, καὶ τι ὡς σκίρτημα δημιουργίας. Οἱ δύο οὗτοι εἶνε ὁ Χρηστόπουλος καὶ ὁ Βηλαρᾶς.

Ἄλλὰ δὲν δικαίωτον ὡς ἀπόστολοι νέας τινὸς ποιήσεως συμπληρῶνον, κυριώτερον, καὶ τελειοποιῶν τὰ εἶδη τοῦ ποιητικοῦ λόγου, τὰ τότε θεραπεύμενα καὶ τιμώμενα. Κατ' οὐσίαν ἐκφράζουν, ἂν καὶ χαριέστερον καὶ ἰσχυρότερον, τὸν αὐτὸν στενὸν κύκλον νοημάτων καὶ αἰσθημάτων, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐτρέφετο τότε ἡ ποίησις. Κλείουν μᾶλλον παλαιὰν ἐποχὴν ἢ ὅσον ἐγκαινίζουν νέαν τοιαύτην.

Ἡ ἐποχὴ τότε ἀπῆται τὰς ἀμούσους διὰ στίχων ἀναπτύξεως ἐκ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ πτωχοπροδρομικὰ ἐγκώμια πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς καὶ πρὸς τοὺς αὐθέντας. Τότε οἱ ποιηταὶ ἐστιχοῦργουν τὰ αἰνίγματα, ὥπως λαξεύωμεν τὰ σοννέτα. Τότε οἱ δύο θεόμορφοι κόσμοι, τὸ Α καὶ Ω τῆς λυρικῆς οἰστρηλατήσεως ἦσαν ὁ Ἐρως καὶ ὁ Βάκχος, ὄχι ὁ ἀπειρομεγέθης Ἐρως, ὁ Τιτάν τοῦ Ἡσιόδου, οὔτε καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἀληθοῦς Ἀνακρέοντος, ὁ καταφέρων τὰ κτυπήματά του, ὡς χαλκεὺς διὰ μεγάλου πελέκους· ἀλλ' ὁ Ἐρως βρέφος, ὡς χαλκεὺς διὰ μεγάλου πελέκους· ἀλλ' ὁ Ἐρως βρέφος, ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν καὶ ταπεινὴν παράστασιν τῆς παρακμῆς τῆς Τέχνης, ὠπλισμένος μὲ τόξα καὶ μὲ βέλη, ἢ καλλίτερον μὲ ὄλην τὴν τρέλλαν καὶ τὴν ἀναίδειαν τῶν ἀγυιοπαίδων· ὁ Βάκχος, ὄχι ὁ μυστικὸς καὶ ἀπειρομεγέθης Διόνυσος τῶν Ὀρφικῶν, ἀλλὰ χονδρὸς κάπηλος μοιράζων ἀναίσθητως τὸ κρασί ἀπὸ τὴν βαρέλαν. Ἡ μυθολογία, γυμνὴ παντὸς νοήματος ἀξίῳ αὐτῆς, ἀντὶ βαθέων συμβόλων καὶ πλαστικῶν ἰδεῶν, γεννᾷ παγερὰ καὶ κατὰ σύμβασιν παίγνια. Ἡ Τέχνη κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ τὴν μορφήν ἄτονος, ἀθάνης, μονόχορδος. Ἄψυχος, δὲν ἐκφράζει τὴν ζωὴν. Ὁ θρησκός τῆς χαῦνος, ὁ γέλως τῆς βάνουσις, ὁ ρυθμὸς τυμπανοκρουσία· τὸ σκῶμμα ξηρόν, ἡ εἰκὼν ἄχρους σπανιότης· ἡ φαντασία μὲ πτερὰ κομμένα τριγυρίζει καὶ χροπηθᾷ μέσα εἰς ὀρνιθῶνα. Ἀπὸ τοῦ ὀρνιθῶνος αὐτοῦ τὴν φυλακὴν δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ λυτρωθῶν ἐξ ὀλοκλήρου οἱ Διόσκουροι περὶ τῶν ὁποίων ὁ λόγος.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ εἴμεθα δικαιοῦτεροι πρὸς τὸ ἔργον τῶν δύο τούτων ποιητῶν, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν εἶχαν μὲν τὴν δύναμιν νὰ καταρτίψουν τὸν πληκτικὸν μανδρότοιχον διὰ νὰ ἀτενίσουν πρὸς τοὺς πέραν ἀπλωμένους ὀρίζοντας, ἀλλὰ κατάρθωσαν νὰ ἀνοίξουν ἐπ' αὐτοῦ δύο τρεῖς φεγγίτας, στενωτάτους ἔστω, ἀπὸ τῶν ὁποίων ρίπτουν κάποτε δειλὰ τινὰ βλέμματα πρὸς τὸ ἄπειρον».

Σήμερον κατὰ τὴν 5ην μ. μ. ὥραν ὁ κ. Παλαμᾶς θὰ συνεχίσῃ τὴν μελέτην του περὶ Σολωμοῦ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀκούσουν ὄλοι καὶ ὄλοι αἱ Ἀθηναῖαι, αἱ ἀγνοοῦσαι κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ Σολωμοῦ, καὶ ἐξ αὐτοῦ μόνον τοὺς δύο στίχους τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου ἀποστηθίζουσαι. Σήμερον τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Παλαμᾶ θὰ μᾶς ὑψώσῃ εἰς τὰς αἰθερίας σφαίρας τῆς ἀληθοῦς ποιήσεως, θὰ νανουρίσῃ ἠδυπαθῶς τὴν ψυχὴν μας μὲ τὰ ἄσματὰ τῶν ἐμπνευσμένων ποιητῶν τῆς Ἐπτανήσου, θὰ μᾶς κάμῃ ἐν μιᾷ λέξει, νὰ λησμονήσωμεν ὄλην τὴν ἀναιρὰν πεζότητα τῆς ζωῆς μας, αὐτῆς ἰδίᾳ τῆς ἐποχῆς, καὶ θὰ ζήσωμεν ἔστω καὶ δι' ὀλίγας μόνον ὥρας τὴν μεγάλην, τὴν ὠραίαν, τὴν ἰδανικὴν ζωὴν, ἣν ἔζησαν οἱ πρῶτοι χαριετίσαντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος πατέρες μας.

#### ΑΙ ΣΙΩΠΗΛΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

Οἱ περισσότεροι ἐξ ἡμῶν καὶ μάλιστα οἱ ἐπισκεφθέντες ποτὲ τὴν Ἰταλίαν, γνωρίζουν ὅτι ὑπάρχει ἡ «Ἀδελφότης τῶν Γραμμιστῶν» οἵτινες ἔχουν ὀρκισθῆ αἰώνιον σιωπὴν! Ἄλλὰ πόσοι ἐξ ἡμῶν γνωρίζουν, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν Γαλλίαν μὴ γυναικῶν, τῆς ὁποίας τὰ μέλη οὐδέποτε ὀμιλοῦν; Εἶναι τῶντι ἀπίστευτον καὶ ὅμως ὑπάρχει!

Αἱ γυναῖκες αὐταί, τῶν ὁποίων θέλω σὰς περιγράψαι τὴν ζωὴν, εἶναι καταδικασμέναι εἰς αἰώνιον σιγήν, ἂν καὶ ἡ λέξις καταδική δὲν ἀναφέρεται εἰς αὐτάς, διότι οὐδεὶς τὰς ὑποχρεώνει νὰ διάγουν τὸν βίον αὐτόν, ὃν ἐλευθέρως καὶ κατὰ βούλησιν ἀσπάζονται.

Πόσον διαφέρουν αἱ γυνῶμαι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον!

Ἡ συνήθης παρὰ τῆ ἀνθρωπότητι θεωρουμένη ὡς ὑπερτάτη ποινή, ἡ τῆς σιωπῆς καὶ ἀπομονώσεως, γίνεται ἀσπαστή ἀπὸ γυναικας καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, αἵτινες ζοῦν ὡς κωφάλαλοι, ὑποκείμεναι εἰς ἓν τῶν μεγαλειτέρων ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων.

Ἡ μόνη αὕτη τῶν Σιωπηλῶν Ἀδελφῶν εἶναι ἡ μόνη γυναικεία μόνη, εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅπου ὑπάρχει ὁ αὐτόβουλος αὐτὸς νόμος. Ἡ ἀδελφότης αὕτη ἐσχηματίσθη κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 19ου αἰῶνος, καὶ ἔκτοτε πάντοτε τρέφει τσαρσάκοντα ἕως πενήτηκοντα γυναῖκας, αἵτινες δὲν ἐξέρχονται ποτε, δὲν συνομιλοῦν, ἀτενίζουσιν πάντοτε πρὸς τὴν γῆν, ἐκτὸς ὅταν προσεύχονται, καὶ ἐργαζόμεναι εἰς τὸν κῆπον βαδίζουσι σιωπηλῶς, ἔχουσαι κεκαλυμμένους τοὺς ὤμους διὰ μελανῶν περικαλυμμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχει μέγας λευκὸς σταυρός. Ταῦτα φέρουσιν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ καλύπτουν τὸ μεγαλιότερον μέρος τοῦ προσώπου, ὥστε οὔτε βλέπουσιν οὔτε διακρίνονται παρ' ἄλλων.

Αἱ Ἀδελφαὶ αὐταὶ ἐγείρονται τοῦ ὕπνου τὴν 4 π. μ. καὶ μέχρι τῆς 7 προσεύχονται εἰς τὰ κελλία των. Ἀργότερον δὲ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας πάλιν διέρχονται δύο ὥρας προσευχόμεναι.

Καθ' ἐκάστην λαμβάνουν τὰς ἡμερησίας διαταγὰς ἀπὸ τῆν Ἡγουμένην, ἧτις ἀποτείνεται πρὸς αὐτάς δι' ἀριθμῶν καὶ οὐχὶ δι' ὀνομάτων.

Αἱ βουλόμεναι νὰ γείνουν Ἀδελφαί, ὑποχρεώνονται νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν μόνην ἐπὶ δύο ἔτη, πρὸ τοῦ λάβουν τὸν σπουδαιότατον ὄρκον τῆς τελείας ἀπαρνήσεως ὅλων τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν. Μίαν φορὰν εἰσελθοῦσαι, ποτὲ πλέον δὲν ἐξέρχονται τῆς μονῆς, ἀκόμη καὶ μετὰ θάνατον, διότι πέριξ τοῦ οἰκήματος ἔχουν μικρὸν κοιμητήριον, εἰς τὸ ὅποιον αἱ Ἀδελφαὶ μόναι κηδεύουσιν τὰς ἀποθανούσας Ἀδελφάς των, ἀφοῦ πρῶτον τὰς περιτυλίξουσιν εἰς λευκὴν σινδόνα. Οὔτε μὲ λιθίνην πλάκα, οὔτε μὲ ἓν ἄνθος ταῖς ἐπιτρέπεται νὰ στολίσουν τὴν τελευταίαν των κατοικίαν.

Τὸ ἐστιατόριον τῆς μονῆς εἶναι σχεδὸν σκοτεινὸν καὶ ἐστρωμένον ἀπὸ πυκνὴν ἄμμοον, κύκλῳ δ' αὐτοῦ εἶναι τράπεζαι καὶ θρανία ξύλινα. Ἐκάστη ἀδελφὴ ἔχει τὸ ἰδικόν της σερτάριον, εἰς τὸ ὅποιον κρύπτει τὸ χειρόμακτρον της καὶ ξύλινον κοχλιάριον καὶ περὶ ἄλλων. Τὸ φοβερὸν ψῆχος τοῦ ἐστιατορίου αὐτοῦ δὲν περιγράφεται. Καὶ τὴν ἀνοιξὶν ἀκόμη, ὅταν ἡ φύσις ὅλη εὐωδιάζῃ, καὶ τὰ ρόδα εἶναι ἀνθισμένα, τὸ διαμέρισμα αὐτὸ εἶναι φοβερὰ ὑγρὸν καὶ σκοτεινὸν, ἡ τροφὴ των εἶναι λιτὴ καὶ οὐδὲν ἄλλο πίνουσιν ἢ ψυχρὸν ὕδωρ. Δὲν ἔχουσιν αὐταὶ τὴν ἀνακούφισιν τῆς δυστυχεστέρως ὑπάρξεως, τὸ ν' ἀκούουσιν ἐνίοτε ἓνα γλυκὺν λόγον παρηγορίας καὶ συμπειθείας.

Καθ' ἐκάστην Παρασκευὴν, ἵνα ἀκόμη βασιανίζωσι τὰ σώματά των αἱ ἀδελφαί, τρώγουσι γονατισμέναι. Πρὸς τοῦτοις ὅταν ἡ ἡγουμένη κρούσῃ μικρὸν κώδωνα, ὃν ἔχει πλησίον

της, ὑποχρεοῦνται αἱ ἀδελφαὶ νὰ μένουν ἀκίνητοι εἰς τὴν στάσιν εἰς ἣν εὐρέθησαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, δηλαδὴ ἄλλη πίνουσα, ἄλλη ὑψοῦσα τὴν χεῖρα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως οὕτω πάλιν εὐχρησθητὴ ἡ ἡγουμένη νὰ τὰς ἐλευθερώσῃ, κρούουσα ἐκ νέου τὸν κώδωνα.

Ἡ ἄκρα αὕτη ὑπακοὴ θεωρεῖται ὡς εὐχρηστοῦσα εἰς τὸν Ὑψίστον. Τὸ ἔμβλημα αὐτῶν εἶναι «Μόνον ὁ Θεός. (Dieu seul)». Ἡ ἐργασία των εἶναι νὰ προσεύχονται σιωπηλῶς καὶ νὰ συντηροῦν τὰ σώματά των δι' ὀλίγης λιτῆς τροφῆς. Ἐν ὥρᾳ ἀσθενείας, δὲν ταῖς ἐπιτρέπεται νὰ ἀναφερθοῦν εἰς τὴν Ἡγουμένην των, μόνον δ' ἐὰν ἡ ἀσθένεια εἶναι σπουδαιότατη, δύνανται νὰ καλέσωσι τὸν ἱατρόν. Ὅθεν «Μόνος ὁ Θεός,» εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς ζωῆς των, εἰς τὸ ὅποιον θυσιάζουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἀκόμη.

Ἡ ἐνδυμασία των σύγκειται ἐκ φορέματος λευκοῦ μαλλίνου καὶ περιζώματος ἐπίσης λευκοῦ, τὸ ὅποιον πίπτει ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῶν ποδῶν. Φέρουσι ξύλινα ὑποδήματα (sabots), εἰς δὲ τὸ στήθος μέγαν σταυρὸν ἐκ μετάλλου καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν λευκὴν καλύπτραν καὶ τέλος τὸ μέλαν περικάλυμμα, τὸ ὅποιον, ὡς ἡδὴ εἶπομεν, φέρουν ἐπὶ τῶν ὤμων.

Καὶ διερωτᾶται τις ποία ὠφέλεια δύναται νὰ προκύψῃ εἰς τὸν Θεόν, ἀπὸ τὰς ἀχρήστους αὐτὰς ὑπάρξεις; Εἰς οὐδένα εἶναι ὠφέλιμοι, οὐδὲν καλὸν πράττουσιν. Πόσον ἀγιώτερά καὶ ὠφέλιμα θὰ ἦτο ἡ ὑπαρξὶς των, ἂν διήρχοντο τὸν βίον περιποιούμεναι τοὺς ἀσθενεῖς, μορφώνουσαι τὰ ἐγκαταλειμμένα ὄρφανά, βοηθοῦσαι τὸν πλησίον των;

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Ἰσαβέλλα Ψῦχα

## ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΛΛΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ 5' τεύχους τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικός»)

Γ'.

Πολλοὺς εἶχε λόγους νὰ ὀνομάζῃ τὴν Ἰταλίαν πατρίδα της ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη, διότι πλὴν τοῦ ὅτι εἶχε γεννηθῆ ὑπὸ τὸν ὠραῖόν της οὐρανόν, εἶχε συνδέσει καὶ τὴν τύχην της μετ' ἀνδρὸς Ἰταλοῦ τοῦ Giampaolo Bartolomei. Εὐγενῆς, πατριώτης, πολὺ ἀνεπτυγμένος, ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀνταποκρινόμενος εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐνθουσιώδους καὶ πολυμαθοῦς Ἑλληνίδος, ἐγένετο ἀντάξιός της σύζυγος αὐτῆς, προσθέσας διὰ τῆς πατριωτικῆς αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεώς του ἓνα ἐπὶ πλέον τίτλον τιμῆς εἰς τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του.

Ὁ Giampaolo Bartolomei εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιότερων πρωταγωνιστῶν τῆς Ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας, εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων πατριωτῶν, οἵτινες εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος ὄχι μόνον τὴν ἰδίαν διεκινδύνευσαν εὐτυχίαν καὶ ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ἄπασαν τὴν περιουσίαν των κατηνάλωσαν.

Ἡ Ἑλληνὶς κατὰ τὰς μεγάλας καὶ ἐπιτήμους αὐτὰς στιγμὰς τοῦ κινδύνου, ἀφοσιούται ὅλη πρὸς τὴν Ἰταλίαν. Αὕτη κρατύνει καὶ ἐνισχύει τὸν σύζυγόν της εἰς τὰ πατριωτικὰ του αἰσθήματα, αὕτη μόνη ἐκποιεῖ τὴν κτηματικὴν περιουσίαν της, ἵνα καταβάλλῃ τὸν ὄβολόν της ὑπὲρ τῶν Ἰταλικῶν ὅπλων, αὕτη τέλος στερεῖται πάσης εὐμαρθείας, πάσης ἀνέσεως, κλείει τὰς αἰθούσας της τὰς φιλολογικὰς καὶ με-

ταβαίνει μετὰ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ της εἰς Λομβαρδίαν, ποθοῦσα, ἵνα τὸ τέκνον της ἀνατραφῇ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ πατρὸς του, ἵνα ἐκείνον ἔχῃ ὡς ζῶν πρότυπον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντων του.

Καὶ ὅταν βραδύτερον τὸ πρῶτον τόλμημα τῶν Ἰταλῶν ἐπαναστατῶν ἀπέτυχε καὶ ὁ σύζυγός της εὐρέθη κατεστραμμένος οικονομικῶς, καὶ ἀπεγοητευμένος ἠθικῶς, ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἔχασεν οὔτε τὸ θάρρος, οὔτε τὰς ἐλπίδας της, οὔτε τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἰταλίας ἐνθουσιασμόν της. Παρέλαθε καὶ πάλιν τὸν υἱόν της καὶ ἡσύχως, ἀνευ ἐπιδείξεως, ἀνευ θορύβου ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς Πεδεμόντιον καὶ κατέταξεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ μόνον τάγμα, τὸ ὅποιον ἔφερε τότε τὴν Ἰταλικὴν σημαίαν.

Τοιοιουτρόπως ἡ εὐγενὴς γυνὴ δίδει ἀμέριστον τὴν ἀγάπην της καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὑπὲρ ἧς θυσιάζει καὶ περιουσίαν καὶ οἰκογενειακὴν ἡσυχίαν καὶ εὐμαρσίαν καὶ εἰς τὴν δοκιμαζομένην τότε Ἑλλάδα, εἰς ἣν ἀφιερώνει ὅλην τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν της, κηρύττουσα ἀκάματος τὰ δίκαια τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ διὰ τῶν ὠραίων στίχων της καὶ διὰ τῶν πατριωτικωτάτων ποιήσεων καὶ πεζογραφημάτων της.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ὀλίγα ἔτη προγενεστέρως της Ἰσαβέλλαν Θεοτόκην καὶ Μαρίαν Πετρετίνην, ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη τὸ κυρίως φιλολογικὸν καὶ ποιητικὸν ἔργον της διεξάγει περὶ τὴν Ἑλλάδα, εἰς αὐτὴν ἀφιερῶνται ὅλοι οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της, ὅλα σχεδὸν τὰ ποιήματα τοῦ δημιουργικοῦ πνεύματός της· ὁ Ἀλέξιος, ὁ ὁποῖος ὡς μυθιστόρημα, τόσον εὐνοικῶς ἐκρίθη παρὰ τῶν αὐστηροτέρων κριτικῶν τῆς ἐποχῆς της, εἶναι ταυτοχρόνως ἔργον πατριωτικόν, συνηγορῶν ἐνθέρμως ὑπὲρ τῶν διεκδικούντων τότε τὴν ἐλευθερίαν τῶν δούλων Ἑλλήνων. Ἄν δὲ καὶ οὐδέποτε ἡ συγγραφεὺς ἐζήτησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἠδυνάτεται κατὰ συνέπειαν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως νὰ κρίνῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων καὶ νὰ ψυχολογήσῃ ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων των, ἐν τούτοις τόσον εἶχε μελετήσει τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας καὶ μετὰ τούτης ἀγάπης παρηκολούθει μακρόθεν τὴν ἐξέλιξιν τῆς πατριωτικῆς δράσεως τῶν συγχρόνων της, ὥστε νὰ γράφῃ περὶ αὐτῶν, περὶ τῶν αἰσθημάτων των, περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων των, πιστότερον ἢ ὅσον ἤθελε γράψῃ συγγραφεὺς, γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς εἰς αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα. Μεταφέρομεν ἐνταῦθα περικοπὰς τινὰς ἔργων της, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται πόσον καλῶς ἡ συγγραφεὺς ἐγνώριζε τοὺς Ἑλληνας:

Ἐκ τοῦ «Ἀλεξίου»:

«— Καὶ αἱ ἔριδες ἔπαυσαν εἰς τὴν Πελοπόννησον; ἐρωτᾷ ὁ Εὐθύμιος.

» — Ναί, χάρις εἰς τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, ὅλα εἶναι ἡσύχα, ὁ Εὐθύμιος! Ὅταν ὁ ὀρίζων τῶν ἐθνικῶν μας πραγμάτων εἶναι σκοτεινός, τότε μὴ ἀνησυχῆς διὰ τὴν δόξαν τῆς φυλῆς μας. Οἱ Ἑλληνες προικισμένοι ἐκ φύσεως μὲ ἀκατάπνητον ἐνέργειαν, ὅταν δὲν δύνανται νὰ καταναλίσκουν αὐτὴν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὴν μεταχειρίζονται καταστρέφοντες αὐτοὶ ἑαυτούς. Διὰ τοῦτο ἡ γῆ, ἡ δοξασθεῖσα ἀπὸ τὰς κατὰ τῶν Περσῶν νίκας, εἶχε προηγουμένως ποτισθῆ μὲ αἷμα ἑλληνικόν, τὸ ὅποιον Ἑλληνικαὶ ἔχυσαν χεῖρες...

» Τώρα τοὺς εἶδες ἥρωας εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ εὐθὺς

μετ' αὐτὴν διηρημένους καὶ ἐτοιμούς νὰ ἀλληλοσκοτωθοῦν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Συνέλευσιν» Πόσον καλῶς ἐγνώριζε τοὺς Ἑλληνας καὶ πόσον σαφῶς διατυπώνει τὸν χαρακτῆρα τὸν Ἑλληνικὸν εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς, ὡς πράττει ἄλλως εἰς ὅλην τὴν σειρὰν τῶν Ἑλληνικῶν διηγημάτων της, εἰς τὰ ὅποια ὡς γνήσιον τῆς Ἡπειροῦ τέκνον μετ' ἀκρῆτῆτος ἐνθουσιασμοῦ περιγράφει τὰ γραφικὰ της ὄρη καὶ τοὺς ἀγρίους τοῦ Σουλίου βράχους καὶ τοὺς ἥρωας, τοὺς κατοικοῦντας εἰς αὐτούς! Ἡ ἑλληνικὴ πολιτικὴ τῶν χρόνων ἐκείνων οὐδὲν ἔχει δι' αὐτὴν μυστήριον, ὡς καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης, ἡ πολιτικὴ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ἣν ἀποκαλεῖ ἀντιχριστιανικὴν, δολοφόνον, ἰδιοτελή, θέτουσα εἰς τὸ στόμα ἐνός τῶν σοφῶν της τὴν πολυσήμητον συμβουλήν, ἣν, ἐὰν εἴχομεν καὶ σήμερον ἐτι ὑπ' ὄψιν, δὲν ἠθέλομεν βεβαίως ὑποστῆ τὸν ὃν ὑπέστημεν ἐθνικὸν ὄλεθρον: «Δυστυχία, λέγει πρὸς τὸν Ἀλέξιο ὁ γέρον Εὐθύμιος, δυστυχία εἰς τὸν λαόν, ὅστις ἀναθῆται τὰς ἐλπίδας του εἰς τὰς παρὰ τῶν ξένων ὑποσχόμενας βοήθειαι. Ἐμπιστευόμενος εἰς τὰς δυνάμεις τῶν ἄλλων, ὀλιγορεῖ διὰ τὰς ἰδίας, τὴν ὑστάτην δὲ στιγμὴν ἐγκαταλείπόμενος εἰς μόνας αὐτάς, ἐδρίσκειται ἀπροετοίμαστος εἰς ὑπεράσπισιν καὶ πίπτει. Ἄς χρησιμεύσῃ ἡ σκέψις αὕτη ὡς βῆσις παντός προγράμματος τῶν Ἑλλήνων. Εἴμεθα μόνον ἐναντίον ὅλων. Ἀλλομονον εἰς τὸν μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιζῇ εἰς ἑαυτόν! Ἀλλομονον εἰς τὸ ἔθνος, τὸ ὅποιον ἐλπίζει εἰς ἐλευθερίαν, μὴ ἀποκτηθεῖσαν ἀπὸ τοῦ ἰδίου αἵματος!»

Ἄλλ' ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη δὲν περιορίσθη μόνον εἰς πατριωτικὰ πεζογραφήματα καὶ ποιήματα, ἀλλ' οὔτε εἰς πολιτικὰς καὶ κοινωνιολογικὰς μελέτας. Ἡ μόνη μεταξὺ τῶν λοιπῶν συγχρόνων της Ἑλληνίδων, ἧτις δὲν ἀπηξίωσε προσδῶσθαι εἰς τὰ γραφόμενά της εἰδυλλιακὸν χαρακτῆρα ἢ μόνον, ἧτις μετέφερον ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον τὸν υἱόν τῆς Ἀφροδίτης καὶ παρενέβαλεν εἰς τὸ ποιητικὸν ἔργον της τὴν θελικὴν τοῦ πονηροῦ παιδὸς μορφήν, καὶ εἰς τὰ θεῶν τῶν ἡρώων της τοὺς γλυκεῖς στόνους τῆς πληγωμένης ἀπὸ τὰ βέλη του ψυχῆς.

Διὰ τοῦτο τὸ ἔργον τῆς Ἀγγελικῆς Πάλλης δύναται νὰ θεωρηθῆ μᾶλλον τρυφερόν, μᾶλλον ἐπαγωγόν, μᾶλλον δημιουργικὸν τοῦ τῶν λοιπῶν συγχρόνων καὶ προκατόχων της, ἔργον καθαρῶς ἐμπνεύσεως καὶ φαντασίας, ἂν μὴ ἄρτιον, ἂν μὴ τέλειον, βεβαίως ὅμως δυνάμενον νὰ καταλάβῃ τιμητικὴν σελίδα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰταλικῆς Φιλολογίας. Ἴσως ἡ Μαργαρίτα Μηνιάτη ἦτο μᾶλλον τῆς Πάλλης ἐγκυκλοπαιδική, ἴσως ἐν τῇ κριτικῇ μελέτῃ τῆς τέχνης παρίσταται αὕτη ἐμβριθέστερον ἐγκύπτουσα καὶ μετ' ἀκριβολογίας ψυχολογικῆς ἀνατέμνουσα τὸ ἔργον καὶ τοὺς καλλιτέχνους, τὴν μελέτην τῶν ὁποίων ἀνέλαθεν. Ἄλλ' αὕτη δὲν δημιουργεῖ. Αὕτη μελετᾷ, ἀφηγεῖται, κρίνει, ἀποφαίνεται. Καὶ εἰς τὴν μελέτην της περὶ Δάντου καὶ τῆς ἐποχῆς του καὶ εἰς τὴν μελέτην της περὶ Βάγνερ καὶ εἰς τὴν μελέτην της περὶ τῆς ἱστορικῆς θέσεως τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας μέχρι τῆς Ἀναγεννήσεως τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Τεχνῶν καὶ εἰς τὴν μελέτην της περὶ Κορρεγίου ἢ Μαργαρίτα οἰκοδομεῖ τὸ φιλολογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν της οἰκοδόμημα ἐπὶ δεδομένων βάσεων, ἐπὶ δεδομέ-

νων θεμελίων. Τὸ ἔργον τῆς τοῦτο προδίδει μεγάλην ἐμβρί-  
θειαν πνεύματος καὶ πλοῦτον γνώσεων ἱστορικῶν, κοινωνιο-  
λογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν, καὶ δύνανται ὑγιῶς ἀντιλήψεως,  
ἀλλ' ὄχι καὶ φαντασίαν καθαρῶς δημιουργικὴν, ὄχι τὴν τρυ-  
φερότητα καὶ τὴν δύνανται τῆς ἐμπνεύσεως, ἣν παρουσιάζει  
τὸ ποιητικὸν ἔργον τῆς Ἀγγελικῆς Πάλλης.

Διηγηματογράφος καὶ δραματογράφος εἰς πάντα τὰ διή-  
γήματα καὶ τὰς τραγωδίαις τῆς ἀπειται ἔστω καὶ ἀκροθι-  
γῶς ὄλων τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων, μεταπίπτουσα ἀπὸ  
τοῦ ὑπερτάτου λυρισμοῦ εἰς τὴν στιχογραφικὴν ἀπλῶς ἀφή-  
γησιν ἀνεκδότων καὶ ἐπεισοδίων τοῦ καθ' ἑκάστην βίου. Καὶ  
ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς κλαίει περιπαθέστατα καὶ μετὰ πόνου διὰ τὰ  
πολιτικὰ ἀτυχήματα τῆς Ἰταλίας καὶ τονίζει θούρια ὑπὲρ  
τῆς ἐλευθερίας τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων, ἀφ' ἑτέρου σκυ-  
ρίζει μετὰ πολλῆς δηκτικότητος ὅλα τὰ ἔκτροπα καὶ μωρὰ  
πράγματα, τὰ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ἀντίληψίν τῆς.

Οἱ λόγοι τῆς ἐποχῆς τῆς, ἦτοι οἱ σχολαστικώτεροι ἐκ  
τῶν φιλοσόφων καὶ ποιητῶν σατυρίζονται ἐπιτυχέστατα εἰς  
τετραπράκτον φάρσαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν λείπουν καὶ γυ-  
ναϊκῆς ἡρώιδες, ὡς μέλη τῶν ποιητικῶν καὶ φιλοσοφικῶν αὐ-  
τῶν συλλόγων.

Χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ διάλογος, ὁ διεξαγόμενος με-  
ταξὺ μιᾶς ποιητρίδας, μιᾶς φιλοσόφου καὶ ἐνὸς νέου πνευ-  
ματώδους, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν εἶναι οὔτε ποιητής, οὔτε φι-  
λόσοφος. «Εἰπέτε μου, ἐρωτᾷ ἡ ποιήτρια· μεταξὺ μιᾶς  
ποιητρίδας καὶ μιᾶς φιλοσόφου ποῖαν θὰ ἐπροτιμᾶτε ὡς σύ-  
ζυγον»;

«—Εἶναι δύσκολον νὰ σὰς ἀπαντήσω, λέγει ὁ νέος. Γυνὴ  
»μεμημημένη εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς ἐπιστήμης, ἰκνήν νὰ ὑπε-  
αγείρῃ τὸν πέπλον, τὸν κρύπτοντα τὰ μυστήρια τῆς φύσεως,  
»ἐφάμιλλοι τῶν ἐπιφανοτέρων ἀνδρῶν, οὔτινες εἰς τοῦτο  
»καὶ μόνον ἀφιέρωσαν τὸν πολὺμοχθον βίον των, ὦ! τοιαύ-

»τὴν γυναῖκα, θὰ τὴν ἐθαύμαζα πολὺ, ὥστε νὰ μοῦ εἶναι  
»δυνατὸν νὰ τὴν ἀγαπήσω»!

«—Καὶ μίαν θεράπειαν τῶν μουσῶν ;  
«— Ὡ! θὰ ἀνηρτώμην εὐχαρίστως ἀπὸ τὰ ἐμπνευσμένα  
»χεῖλιν τῆς, θὰ ἐλάτρευα ἐν αὐτῇ τὸ προνομιοῦχον τῆς φύ-  
»σεως πλάσμα, τὴν μεγαλοφυῆν, τὴν ἐμπνεύσαν τὰ ἰσχυ-  
»ρότερα καὶ γλυκύτερα αἰσθητάματα ... Ἀλλ' εἰς τοιαύτας  
»θεοτήτας προσφέρωμεν ἄνθη καὶ λιβανωτόν, ἐνῶ ὁ ἔρωις  
»ἀπαιτεῖ ἰσότητάς.»

... «— Γυνὴ λοιπὸν ὑπέροχος δὲν δύναται νὰ ἀρέσῃ ;  
«— Πρέπει νὰ εἶναι τόσον ὑπέροχος, νὰ ἔχῃ τόσην λεπτότητα  
»αἰσθημάτων, ὥστε νὰ κινή τὸν ἔπαινον, χωρὶς νὰ προσβάλῃ  
»τὴν φιλοτιμίαν τοῦ ἀνδρός. Νὰ μένῃ γυνὴ τοῦ κόσμου, γυνὴ  
»μὲ τὰ συνήθη θελκτικὰ ἐλαττώματα τοῦ φύλου τῆς, μὲ  
»τὴν ἀνάγκην νὰ εὖρῃ εἰς τὸν ἄνδρα πρὸς τὴν καὶ στή-  
»ριγμα.»

«— Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν θὰ τὴν ἐπροτιμᾶτε ποιήτριαν ἢ  
»φιλόσοφον ;

«— Εἶνε ἀρχαία συνήθεια νὰ ἐξετάζωμεν τὰς γυναῖκας μὲ  
»τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδιᾶς, μὲ τὸν πόθον νὰ ἐννοήσωμεν,  
»ἐὰν εἶναι ἢ ὄχι ἐπιδεικτικαὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων. Εἰς τὰ  
»συγγράμματα γυναικῶς ἐφαμίλλου τοῦ Γαλιλαίου καὶ τοῦ  
»Βόλτα, πῶς θὰ ἠδυνάμην ἐγὼ νὰ ἀνεύρω τὴν χορδὴν τῆς  
»τρυφερότητος, τὰ ἔχῃ ψυχῆς περιπαθοῦς ! Ὅθι εἶναι ἴσως  
»μεγάλῃ φυσιολόγος, θαύμα ἀληθοῦς ἀλγεβρικῆς δεξιότητος  
»καὶ νὰ μὴ ἐννοῆ τίποτε ἐκ τῆς ἐπιστήμης τῆς καρδιᾶς.  
»Ἐνῶ εἰς τὰ συγγράμματα γυναικῶς τῶν γραμμάτων θὰ  
»ἀναζητήσω, ἐὰν αὕτη ἐκφράξῃ τὰ ἀνθρώπινα πάθη, ὡς ἐγὼ  
»τὰ αἰσθάνομαι, ἐὰν μεταξὺ τῆς ψυχῆς τῆς καὶ τῆς ἰδικῆς  
»μου ὑπάρχῃ συμπάθειά τις τότε . . . ὁ θαυμασμός μου  
»θὰ ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ εἰς περιπαθῆ ἔρωτα.»

Εἰς τὸν διάλογον τοῦτον, τὸν παρεισαγόμενον εἰς τὴν σά-

ἀλλά μὲ ἀρκετὰ σκαῖον τρόπον μὲ ἔστειλε νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου εἰς  
τὸν κήπον.

Νομίζω ὅτι ἡ μοιραία ἐκείνη στιγμή ἀπεφάσισε δι' ὄλον τὸν κα-  
τόπιν βίον μου. Αἱ ἄγρια μου ἀποφάσεις ἐξητμήθησαν ὑπὸ τὴν ἀ-  
γρίαν τοῦ συζύγου μου ὀργῆν, ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωίας ἐξατμίζεται  
ὑπὸ τὰς πυρίνας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Ὁ σύζυγός μου δὲν ἦτο πλέον  
δι' ἐμὲ ἢ δεσπότης, τύραννος· ἡ οἰκία μου κόλασις, ἡ ζωὴ μου  
μαρτύριον πάσης στιγμῆς. Ἡτιώμην τὴν τύχην, ἥτις μὲ ἐθυσίαν  
εἰς ἄνδρα σκαῖον καὶ βάρβαρον καὶ ἤρχισα νὰ θεωρῶ καὶ πάλιν  
ἐμαυτὴν ὡς τὴν δυστυχιστέραν τῶν γυναικῶν. Ἀλλως τε ἡ σκηνὴ  
ἐκείνη μοὶ εἶχε ἀποσπάσει καὶ τὴν ὑστάτην τῶν συζυγικῶν γοη-  
τειῶν. Ἄν καὶ ἡ ἐπιείκεια δὲν συγκαταριθμεῖτο εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν  
ὀλίγων μου ἀρετῶν, θὰ ἐσυγχώρου ὅμως τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν  
μου, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ γελοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον περιέπιπτεν ὁσάκις ὀργί-  
ζετο. Δὲν ὑπάρχει, παιδί μου, τίποτε γελοιωδέστερον ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν  
ἀνδρῶν, τίποτε προστυχότερον καὶ ἐξευτελιστικώτερον διὰ τὴν ἀνθρω-  
πίνην τῶν ἀξιοπρέπειαν ἀπὸ τὸ ἐξωργισμένον καὶ κτηνώδες ὕφος των.  
Πρὶν ἢ ἡ ἡλικία μου μὲ κάμῃ τόσον ψυχράν, τὸ αἷμά μου ἦτο ἐπί-  
σης θερμόν, ἐπίσης εὐέξαπτον. Ἀλλ' ἐνόησα ἐν καιρῷ, ὅτι μὲ τὸν  
θυμὸν δὲν γίνεταί τις κύριος οὔτε τῶν ζώων καὶ ἐξοικειώθη ἑνωρίς  
εἰς τὸ νὰ ὑποτάσσω τὴν ὀργῆν μου εἰς τὴν ἀνθρωπίνην μου ἀξιοπρέ-  
πειαν.

Εἰξεύρεις, παιδί μου, τί ἡ γηραιὰ μάμη σου ἀπεκόμισεν ἀπὸ τὴν  
ζωὴν ; Τὴν ἐπιείκειαν δι' ὄλους καὶ μεγίστην καταφρόνησιν δι' ἑαυ-  
τὴν. Ἡ φύσις μας εἶναι ἀναντιρρήτως κατὰ τὸ πολὺ εὐτελές, τὸ πολὺ  
ἀσθενικόν.

τυραν τῶν ποιητῶν καὶ φιλοσόφων, συνοψίζεται ἡ γνώμη τῆς  
Ἑλληνίδος συγγραφέως περὶ τῆς ἀνωτέρας μορφώσεως τοῦ  
φύλου τῆς. Καὶ ἡ γνώμη αὕτη εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰς πα-  
ραδόσεις καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν χρόνων ἐκείνων, εἶναι σύμφωνος  
πρὸς τὰς ἐπικρατούσας καὶ σήμερον ἔτι μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς  
ἑλοῦ αἰῶνος ἰδέας περὶ γυναικείας μορφώσεως καὶ παρ' ἡμῶν  
καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους λαοὺς.

Τὴν γυναῖκα τὴν θέλει ἀνεπτυγμένην, τὴν θέλει εὐφυῆ,  
πνευματώδη, ἀλλ' ὄχι σοφὴν, ἐπιστήμονα. Ἐὰν ἔχῃ δίκαιον  
ἢ ἄδικον, τοῦτο θὰ τὸ δείξῃ τὸ πολὺ προσεχὲς μέλλον.

Εἰδικώτερον ἕτερον σύγγραμμά τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον : *Dis-  
corsi di una Donna alle giuvinii maritate del suo paese*  
ἦτοι λόγοι κυρίας πρὸς τὰς νεογέμους τοῦ τόπου τῆς, εἶναι  
ἀφιερωμένον καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ περιέχει  
ἐκτενεστάτας μελέτας περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν στοιχείων, ἔ-  
τινα ἀποτελοῦν τὴν ἀληθῆ τῆς γυναικῶς εὐτυχίαν.

Περὶ τοῦ ἔργου τῆς τοῦτου ὁ μέγας Guerrazzi λέγει : « Ἀ-  
πόφαισις ὄχι μόνον καλὴ, ἀλλὰ καὶ εὐεργετικὴ δὲν διατάζω  
νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἦτο ἡ ὠθήσασα τὴν ἐντιμὸν Κυρίαν εἰς  
τὴν συγγραφὴν τοῦ βιβλίου τῆς περὶ τῶν ἠθῶν τῶν γυναι-  
κῶν, ἐν ᾧ λέγει ὅτι τὸ νὰ σπεύδῃ τις νὰ μεταβάλῃ τοὺς νό-  
μους καὶ τὸ καθεστῶς, οὐδὲν κατορθοῖ, ἐὰν δὲν μεταβάλῃ  
πρῶτον τὰ ἦθη. Καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι μέγα τι κατόρθωμα  
τοῦτο, ἀφοῦ ὅλοι μοχθοῦν νὰ μεταβάλλουν τὰ ἐξωτερικὰ  
φαινόμενα, οὐδεὶς δὲ ἐννοεῖ νὰ μεταβάλλῃ τι ἐν ἐαυτῷ.»

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

I

Ὁ διάσημος καλλιτέχνης Carache, περιδεύων εἰς Ἰτα-  
λίαν, ἔμεινεν ἐπὶ τινος καιρῆν εἰς Πάρμαν, ἕνα μελετήσῃ καὶ

Ὅταν δὲν εἴμεθα ὑποκριταὶ μὲ τοὺς ἄλλους, εἴμεθα μὲ τὸν ἑαυτὸν  
μας. Ἀπατώμεν αὐτὴν τὴν συνειδησίην μας μὲ ἀπείρους πονηρίας,  
δολοφονίας διαφοροτρόπως τὸν κέρβερον αὐτόν, ὅστις φυλάττει τὰς  
θύρας τῆς καρδιᾶς μας. Ἐξηγειρόμην κατὰ τῆς τύχης μου, ἀλλὰ  
κατὰ βάθος ἤμην πολὺ εὐτυχῆς διὰ τὴν παραφορὰν τοῦ συζύγου μου,  
ἡ ὁποία ἐδικαιολογεῖ τὴν διαγωγὴν μου τῆς προτεραιᾶς κα' μοὶ παρέ-  
σχεν ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, ὅπως ἐπανάιδω τὸν Roger.

Ἐνθυμούμην εὐχαρίστως τὴν γλυκεῖαν καὶ προσφιλεῖν φυσιογνω-  
μίαν του καὶ ἵνα διασκεδάσω τὴν ἀνίαν μου τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπε-  
πλανώμην διὰ τῆς φαντασίας εἰς νέους κόσμους ἐλπιδῶν. Ναί ! λοι-  
πόν, ἔλεγα, πρέπει νὰ δεχθῶ τὴν φιλίαν τοῦ νεανίου αὐτοῦ, τὸν  
ὁποῖον ὁ θεὸς μοῦ ἔστειλεν ὡς παρηγορίαν ἐν ταῖς συμφοραῖς μου.  
Θεὸς μου ! δὲν ἠθέλησά ποτε τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' ἀφοῦ ὅλοι μὲ ἀπω-  
θοῦν καὶ οὐδεὶς μὲ συμπάθει, οὐδεὶς μὲ ἐννοεῖ, τί νὰ κάμω !

Βλέπεις, παιδί μου, πόσον καλὰ ἡ ἐξημμένη μου κεφαλὴ μὲ προη-  
τοίμαζεν τὸν εἰς ρόλον, τὸν ὁποῖον τριάκοντα ἔτη βραδύτερον θὰ ἐλάμ-  
θαν ὡς πρότυπον των οἱ μυθιστοριογράφοι τοῦ συμπῶ. Μὲ μόνην  
τὴν διαφορὰν, ὅτι ὅταν ἀναγινώσκω τὰ ἔργα ταῦτα, τὰ ἀπεικονίζοντα  
τὴν αἰσθάνονται αἱ πονεμένοι ψυχαί, τί αἱ ἀσθενικαὶ φαντασίαι πλάτ-  
τουν διὰ νὰ ζωγραφίσουν τὴν ζωὴν καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς, τὰς χαρὰς  
καὶ τοὺς πόνους τῆς, θὰ ἠυχόμεθα ὅπως, ὀλιγώτερον ἐπιρρεπεῖς εἰς τὴν  
ποίησιν παρὰ εἰς τὴν πραγματικότητά, μὴ τελειοῦν πάντοτε τὰ  
ἔργα των μὲ τὸν παροξυσμὸν τοῦ πάθους.

Οἱ ἥρωες αὐτοὶ καὶ αἱ ἡρώιδες, τοὺς ὁποίους βλέπω ἀπὸ τοῦ πρώ-  
του κεφαλαίου τόσον ὠχρούς, τόσον ξανθοὺς, τόσον μελαγχροῦς,  
τόσον ὠραίους καὶ ἄκμαίους, θὰ ἠγάπων νὰ τοὺς ἐπανεύρισκον εἰς τὰς

ἀντιγράψῃ τὸν Κορρέγιον. Ἴδου πῶς κρίνει τὸ ἔργον τοῦτου  
εἰς ἐπιστολὴν του, ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του  
Λουδοβίκον :

(\*) Ὅ, τι βλέπω, μὲ καταπλήττει. Ὅποια ἀλήθεια ! τί χρῶ-  
μα ! τί πλαστικότης ! Τί ὄρατα παιδιὰ ! Ζοῦν, ἀναπνεύουν,  
γελοῦν μὲ τόσην χάριν καὶ ἀλήθειαν, ὥστε πρέπει ἀπαραιτή-  
τως νὰ γελάσῃ καὶ νὰ χαίρῃ τις μαζῇ των. Γράφω εἰς τὸν ἀ-  
δελφόν μου—ὅστις ἦτο ἐπίσης ζωγράφος—νὰ ἔλθῃ νὰ με  
εὖρῃ. Ἄς ἔλθῃ καὶ ἂς παύσῃ νὰ με σκοτίζῃ μὲ τοὺς ὠραιοὺς  
λόγους του καὶ τὰς αἰωνίας συζητήσεις του. Ἀντί νὰ χά-  
νωμεν τὸν καιρὸν μας, συζητοῦντες, ἂς προσπαθήσωμεν νὰ  
ἀντιληφθῶμεν τὸν ὠραῖον τρόπον τῆς ἐργασίας τοῦ Κορρε-  
γίου. Εἶναι τὸ μόνον μέσον νὰ ταπεινώσωμεν τοὺς ἀντιπά-  
λους μας. Ἡ καρδίαν μου συντρίβεται, ὅταν σκεφθῶ πόσον  
δυστυχῆς ὑπῆρξεν ὁ Κορρέγιος, ὁ μέγας αὐτὸς ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος  
νομίζω ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται ἄγγελος....

Ἔ! αὐτὸς καὶ ὁ Τισιανὸς θὰ εἶναι πάντοτε οἱ θεοὶ μου.  
Ὁ Κορρέγιος ἠντλησε τὸ πᾶν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Αἱ σκέ-  
ψεις του, αἱ ἀντιλήψεις του εἶναι ἰδικαί του. Δὲν εἶχεν ἄλ-  
λον διδάσκαλον ἢ τὴν φύσιν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι καταφεύγουν  
ἄλλοτε μὲν εἰς τὰ ἀγάλματα καὶ ἄλλοτε εἰς ἄλλας εἰκόνας.  
Μὰς παριστάνουν τὰ πράγματα ὡς ἠδύνατο νὰ εἶναι. Ὁ  
Κορρέγιος μὰς τὰ παρουσιάζει ὅποια εἶναι πραγματικῶς. Δὲν  
εἰξεύρω νὰ ἐξηγηθῶ καλλίτερα, ἀλλὰ μὲ ἐννοεῖς βέβαια. Ὁ  
ἀδελφός μου θὰ σοῦ εἴπῃ ὅλα αὐτὰ καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ.»

Ὁ τόσον εὐτυχεῖς καὶ περιπαθῆς αὐτὸς θαυμασμός  
διὰ τὰ ἔργα τοῦ Κορρέγιου ἀποτελεῖ ἀληθῆς θαύμα εἰς αἰῶνα  
καθ' ὃν τὸ διαφθρὲν αἰσθημα τοῦ καλοῦ καὶ ἡ ἔλλειψις ἀλη-  
θοῦς ἐνθουσιασμοῦ ἔθαινον ἐκ παρκαλλήλου μὲ πρωτοποίητι

(\*) Συλλογὴ ἐπιστολῶν ἐπὶ τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ  
τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν διασημοτέρων ἐξοχότητων τοῦ XV καὶ XVI  
αἰῶνος.

τελευταίας σελίδας προξέροντας τὸν ταμπάκον των πλησίον εἰς τὴν  
θερμάστραν καὶ ἐπανερχόμενος μετ' αὐστηρότητος ἐπὶ τῶν φαντα-  
σιοπλαξιδῶν τῆς νεότητος των, ἐνῶ θὰ τοὺς ἐθέρμαιναν τὸ κρεβάτι  
των καὶ θὰ τοὺς ἠτοίμαζαν τὸν λευκὸν σκοῦφόν των διὰ τὴν νύκτα.

Μοὶ φαίνεται ὅτι τοιαύτη λύσις καταλλήλως κλείουσα τὰ νεώτερα  
μυθιστορήματα θὰ ἀνταπεκρίνετο πληρόστερον εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ  
συγγραφέως καὶ θὰ εἶχε συνεπείας πολὺ μᾶλλον ἠθικοποιητικὰς.

Ὁ Roger ἐν τούτοις δὲν ἐπληρώθη. Ὁ δρόμος ἐξετελιστετο  
ἔργου καὶ σιωπηλῶς διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν. Δὲν διέκριναν δὲ εἰς τὸν  
ὄριζοντα εἰμὴ τὰς ἄκρας τῶν δένδρων ἐντελῶς ἀκινήτους. Ἐπεινα  
τὸ οὖς εἰς τὸν ἀπομακρυσμένον θόρυβον τῆς πόλεως, ἀλλὰ δὲν διέ-  
κρινε εἰμὴ τὴν πτώσιν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα ὁ φθινοπωρινὸς ἄνεμος  
ἔρριπτε γύρω μου.

Ἡ φαντασία μου ἐν τῷ μεταξὺ ἔπλεκε διὰ τὸ μέλλον στεφάνους  
μὲ ὅλα τῆς ἀνοϊζῶς μου τὰ ἄνθη. Οἱ σκόπελοι, οὔτινες μὲ ἐτρόμα-  
ζαν πρὸ ὀλίγου ἔτι, εἶχον ἤδη ἐξομαλυνθῆ ὡς διὰ μέγας. Ἡ θύελλα,  
ἣν εἶχον προκισθανθῆ ἀπειλοῦσαν τὸν ὄριζοντα, εἶχε μεταβληθῆ εἰς  
θωπευτικὴν αὖραν. Ὡ παιδί μου. Ὅθι μοὶ ἐχρησίζετο ὄλον τὸ σφρί-  
γος τῆς νεότητος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχω πλέον, ὅλη ἡ ποιήσις τῆς ἐκ-  
φράσεως, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχον ποτέ, ἵνα σὲ ὠψώσω εἰς τὰς μαγικὰς  
σφαῖρας, εἰς τὰς ὁποίας μὲ παρεπλάνα ἡ ἐξημμένη φαντασία μου,  
ὅταν αἴρνης ὁ ἀγαπητός μου σύζυγος μὲ ἐπανεφέρειν ἀποτόμως εἰς  
τὴν πεζὴν καὶ πάλιν πραγματικότητά.

Ἡ τρικυμία εἶχε κατευασθῆ εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' ὄχι καὶ  
εἰς τὴν ἰδικὴν μου. Ἀγαπητῆ μου, μοὶ εἶπεν, ἐξάγων ἐκ τοῦ θηλα-  
κίου του κολοσσαῖον ὠρολόγιον καὶ δεικνύων μοὶ ὅτι ἦτο ἡ ἐνδεκάτη,

5 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 5

J. SANDEAU

ΗΜΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

(ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ GEORGES SAND)

—Ναί, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὴν, ἐπιστρέφουσα περιχαρῆς εἰς τὴν αἰθου-  
σαν. Τὸν ἄνδρα μου ἀγαπῶ. Εἶναι καλὸς καὶ ἡ ἀγαθότης του θὰ μοὶ  
δώσῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς, ἣν ἀπὸ χθὲς ἀπόλεσα. Ἡ στοργὴ του  
θὰ με ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ καθήκοντά μου, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τινος ἤρχισα  
νὰ ἀμειλῶ. Ἀνερχομένη τὴν κλίμακα, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι τοὺς  
φίλους μου, τὸν οἶκόν μου, τὰς συνηθείας μου, τὴν ζωὴν μου, τὴν  
τόσον ἤσυχον, τόσον ἄγνην, τόσον ἄβολον καὶ διηρωτώμην πῶς εἶ-  
χον κατορθώσει νὰ διακινδυνεύσω ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν φαντασιοπληξίαν  
μιᾶς στιγμῆς. Ἐφθασα εἰς τὴν αἰθουσαν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν σκέ-  
ψεων τούτων.

Ἀλλὰ κατὰ κακὴν μου τύχην ὁ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος κατὰ βᾶ-  
θος ἦτο πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ παράφορος μέχρις ἀφορήτου,  
ἔκαμνε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τρομερὰν σκηνὴν πρὸς τινὰ τῶν ἀνθρώ-  
πων του. Οὐδέποτε τὸν εἶχον ἴδει νὰ βλασφημῇ τόσον ἀπαισίως, ὅσον  
κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἠθέλησα νὰ ἀντιμετωπίσω τὴν τρικυμίαν,

φαινομενικήν υπερβολικήν αίσθηματικότητα. Εἰς τὴν κρίσιν αὐτὴν ἀναδεικνύεται ἡ εἰλικρινεὶς τῆς ψυχῆς τοῦ Carache καὶ ἡ ἀληθὴς λατρεία του πρὸς τὸ καλόν, μεθ' ἧς ἐπεδίδεδετο εἰς τὴν μελέτην τῆς τέχνης. Ὁ Carache, ὡς πάντες οἱ προηγθέντες αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἀπέρραντον πνεῦμα τοῦ Κορρεγίου, ὅπερ ἐξικνεῖται πρὸς τὸ ἰδεῶδες ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν ὑψίστης χριστιανικῆς φιλοσοφίας καὶ υπερτάτης καλαισθησίας. Δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ: Ὁ καλλιτέχνης εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς του, ἐν τῇ εὐγλώττῳ εἰλικρινεῖα τῶν ἐμπνευσεῶν του. Ὑπὸ τὰς καλλιτεχνικὰς ἀρετὰς του ἀνευρίσκει τις τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς φύσεως εὐγενούς, εὐαισθητοῦ, γλυκείας καὶ λεπτῆς. Διότι πόθεν ἤντησε τὰς γοητευτικὰς ἐκείνας στάσεις, τὰς θελκτικὰς κεφαλάς, τὰς ἀρωματισμένας νύμφας, τῶν ὁποίων ἡ λευκότης διανθίζεται δι' ἀθανάτου δρόσου; Ποῦ εὔρε τὸ σπινθηροβόλημα ἐκεῖνο τοῦ πνεύματος ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν ἀγνότητα ἐκεῖνην, τὰς ἐκστάσεις τῆς ψυχῆς, ἧτις διαβλέπει τὸ θεῖον; Πρὸ τοῦ ἔργου του, αἰσθανόμεθα ὅτι ὁ διδάσκαλος ἐξήγαγεν ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν μεγαλοφυΐαν του καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην καρδίαν του. Πᾶν δὲ δημιούργημα του ἐνέχει τόσην πραγματικότητα, τόσην πειστικότητα, ὥστε μᾶς φαίνεται τι πλείοτερον ἢ φανταστικὴ χίμαιρα. Καὶ διὰ τοῦτο ἀναφωνοῦμεν μετὰ τὴν μελέτην τῶν ἔργων του, ὅτι «ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι ὄνειρον, ἀφοῦ μᾶς μειδιᾷ διὰ τοῦ καλοῦ· ὅτι τὸ ἰδεῶδες δὲν εἶναι ἀπροσπέλαστον, ἀφοῦ εἰς εὐρεὶ νὰ εἶναι τόσον φυσικὸν καὶ τόσον φωτεινόν».

(Κατὰ τὴν *Μαργαρίταν Ἀλβὰνα Μηνιάτη*)

#### ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΞΕΠΑΓΙΑΣΜΑΤΩΝ

Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον, καθ' ἣν παρουσιάζεται τὸ πάσχον μέρος ἡρεθισμένον, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιθέσωμεν ἐπ' αὐτοῦ παντὰ βρεγμένα εἰς ἀφέψημα καρυοφύλων. Ἄμα ὁ ἡρεθισμὸς μετριασθῇ, σχη-

ἀγαπητῆ μου δὲν ἔρχεσαι νὰ προγευματίσωμεν;

Ὁ δυστυχῆς! Νὰ μὲ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς ἀθλίας ἀπαιτήσεις τοῦ σώματος, ἐνῶ ἐγὼ ἐχόρταινα εἰς τὸ οὐράνιον συμπόσιον τῆς ψυχῆς. Δὲν εὗρισκα κἄν τὴν δύναμιν νὰ ἀπαντήσω. Ἀπέστρεψα ταχέως τὰ βλέμματά μου ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τοῦ μὲ ὁστᾶ καὶ σάρκας καὶ ἡτένιστα ἀνήσυχος τὸν ἔρημον πάντοτε δρόμον, ὅποθεν ἀνέμενα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Μεσίου.

— Περιμένεις λοιπὸν τινα, ἀγαπητῆ μου φίλη; μὲ ἠρώτησε μετ' ἀδιαφορίας.

— Ναι, ἀπήντησα τολμηρῶς· περιμένω τὸν κ. Roger. Τὸν εἶδα χθὲς εἰς τὴν Chénette καὶ τὸν περιμένω σήμερον. Τὸν γνωρίζετε;

— Τὸν μικρὸν Roger; εἶπεν ὁ σύζυγός μου ἔκπληκτος. Βεβαίως τὸν γνωρίζω.

— Ἐκπλήττομαι, κύριε, προσέθηκα, πῶς εἰσὶς ὁ ὁποῖος προσκαλεῖτε ἐδῶ ὄλους τοὺς μωρούς καὶ τοὺς αὐθάδεις τῆς πόλεως δὲν ἐσκέφθητε νὰ προσκαλέσητε καὶ τὸν ἀξιολογὸν αὐτὸν νέον.

— Οἱ μωροὶ καὶ οἱ αὐθάδεις, φίλη μου, προσέθηκεν ὁ σύζυγός μου, ἔχουν τοῦλάχιστον τὴν εἰδικότητα αὐτὴν. Ἄλλ' ὁ μικρὸς αὐτὸς Roger εἶναι τόσον ἀνάξιος λόγου, ὥστε φοβοῦμαι ὅτι οὔτε νὰ γελᾷσῃ τις διὰ λησμόν του θὰ εἶναι δυνατόν· καὶ λέγων ταῦτα ὁ σύζυγός μου ἀπεμακρύνθη, ἀφήσας με ὡσεὶ κεραυνόπληκτον. Νομίζω ὅτι οὐδέποτε καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ἠσθάνθη ταπεινώσιν καὶ ἀγανάκτησιν ὑπερτέραν ταύτης.

Ἐπειτα ὅταν ἡ ἀγανάκτησίς μου κατεπραῦνθη, κατελήφθη αἴφνης ἀπὸ τρομερὸν αἰσθημα φόβου. Τὸ αἷμά μου εἶχε παγῶσει καὶ ψυχρὸς ἰδρῶς περιέβρεχε τὸ μέτωπόν μου. (Ἐκκολουθεῖ)

ματίζομεν ἄλοιφην ἀπὸ 1 γρ. βορικοῦ ὀξέος, 30 ἑκατοστὰ γραμμ. τανίνης καὶ 10 γρ. βαζελίνης καὶ διὰ τῆς ἄλοιφης αὐτῆς ἀλείφωμεν τὸ πάσχον μέρος. Ἄλλὰ καὶ μὲ σκόνιν, ἀποτελουμένην ἀπὸ 10 γρ. λυκοποδίου, 10 κόλας καὶ 30 ἑκατοστὰ γρ. τανίνης ἐπέρχεται τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα.

Διὰ τὰ ξεπαγιάσματα, τὰ μεταβαλλόμενα εἰς πληγὰς, ὁ καλλίτερος τρόπος θεραπείας εἶναι ἡ διὰ βάμματος ἰωδίου καυτηρίασις αὐτῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιθεσις λεπτοῦ ἀντισηπτικοῦ ὑφάσματος, ἡλειμμένου μὲ βορικήν βαζελίνην. Ἐὰν αἱ πληγαὶ ἐπιμένουν τότε ἐπιβάλλεται ἡ καυτηρίασις μὲ νιτρικὸν ἄργυρον.

Ἐν γένει τὰ ξεπαγιάσματα δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦνται ἰδίως ἀπὸ ἀνθρώπους χοιραδικῆς κράσεως. Εἰς τοιαύτην περίστασιν τὸ μουρουνέλιον, ὁ ἰωδιοῦχος σίδηρος δύνανται νὰ παράσχουν μεγάλας ὑπηρεσίας, ἀρκεῖ νὰ γείνη τακτικὴ αὐτῶν χρῆσις. Προφυλακτικὰ μέτρα εἶναι ἡ γυμναστικὴ καὶ ἡ ἀποφυγὴ ψύξεως, καθὼς καὶ ἡ ἀποτομος μετὰβάσις ἀπὸ θερμῆς εἰς ψυχρὰν θερμοκρασίαν καὶ τάνάπαλιν.

Ἡ χρῆσις πλύσεων μὲ πολὺ θερμὸν ὕδωρ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος εἶναι ἀσφαλέστατον κατὰ τῶν ξεπαγιασμάτων προφυλακτικόν.

#### ΣΥΝΤΑΓΑΙ

*Μπισκοτάκια τείου.* — 1)2 ὀκτὰ φαρίνα γαλλικὴ. 150 δρ. φρέσκο ἀγελαδινὸ βούτυρο καὶ 30 δρ. ζάχαρι. Βάζετε τὴν φαρίναν εἰς λεκάνην καὶ προσθέτετε τὴν ζάχαριν ψιλοκοπανισμένην, τὴν ὁποίαν ἀνακατεύετε καλὰ καλᾶ. Τότε προσθέτετε καὶ τὸ βούτυρο ἄλυτον· τὸ ἀνακατεύετε καὶ τὸ ἐργάζεσθε μέχρις οὗ ἀποτελέσῃ ἐν σῶμα. Ἀρχίζετε τότε καὶ προσθέτετε ἀνὰ ἐν κίτρινον αἰγού, μέχρις οὗ φθάσετε εἰς τὰ πέντε, ὅταν καὶ ἡ ζύμη σας θὰ εἶναι καλῆ. Τὴν ζυμόνετε ὀλίγον, τὴν ἀνοίγετε εἰς χονδρὸν φύλλον καὶ τὴν κόπτετε μὲ ὀδοντωτὰς φόρμας, ἐὰν ἔχητε. Ἄλλως τὴν κόπτετε μὲ ποτήρι τοῦ κρασιοῦ εἰς πολλὰ μικρὰ στρογγύλα τεμάχια. Τὰ βάζετε εἰς τὸν φούρνον ἐπάνω εἰς λαμαρίναν ἢ εἰς ταψὶ καὶ ὅταν ψηθοῦν, τὰ βγάζετε. Τὰς χωρίζετε εἰς ἴσον ἀριθμὸν. Θέτετε εἰς τὰ μὲν γλυκὸν ὅτι δήποτε, ἐπιθέτετε τὰ ἄλλα ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰ σεβρίζετε διὰ τὸ τέϊον.

*Σοκολάτα καὶ φοντάν.* 1 πλάκα σοκολάτα ἦτοι 4 τεμάχια ξυμένα 100 δρ. ψύχα ἀμύγδαλα κοπανισμένα. 100 δρ. ζάχαρι ψιλὴ καὶ τόσο ἀνθόνερο, ὥστε νὰ πλάττεται τὸ μίγμα αὐτὸ μικρὰ τετράγωνα, κουλουράκια, σφαίρας, ὡς τὰ συνήθη φοντάν· τὰ ἀφήνετε ὀλίγον εἰς δροσερὸν μέρος, ἔπειτα τὰ ζαχαρώνετε ὡς τοὺς κουραμπιέδες καὶ τὰ φυλάττετε.

## ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΑΜΗΣ

### ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Τῆς *A. Γ.* τοῦ *Διαδόχου Κωνσταντίνου* καὶ τῆς *A. Γ.* τῆς *Πριγκηπίσσης Σοφίας*

**Διασταύρωσις ὁδῶν Σταδίου καὶ Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 1**

Ἐναντι Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου

Ὁ κ. Τσαμῆς ἐκόμισε πλουσίαν συλλογὴν, κομψότητος καὶ καλαισθησίας τοῦ Παρισινοῦ συρμοῦ. Ἐπλούτισε τὸ κατὰστημά του διὰ τῶν τελειότερων δερμάτων τῆς Παρισινῆς λεπτότητος. Ἐπίσης δὲ ἐκόμισε καὶ σχήματα διὰ μπόττες ἀξιωματικῶν.

Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας ἐγράφομεν ἄλλοτε ὅτι ἐζήτει θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἧτις γνωρίζει ἄριστα πλὴν τῆς γλώσσης μας, ἧς εἶναι πτυχιούχος, καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλώσσαν, ἧς ἐδιδάχθη εἰς Παρισίους καὶ εἰς Λονδίον καὶ ἧς δύναται νὰ διδάξῃ ὡς καὶ τὴν μητρικὴν τῆς γλώσσαν, ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς κυμβαλίστρια πρώτης δυνάμεως.

Ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἀρίστης οἰκογενείας, καὶ σοβαρῆς ἤδη ἡλικίας φέρει συστάσεις ἀρίστας, ἀλλὰ δέχεται θέσιν μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι, ἀδιάφορον ἂν εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἢ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἧς ἀπευθυνθοῦν πρὸς ἡμᾶς.